

Susturun Sirenleri

— ozlem--pala · 16 Ekim 2009

Ne zaman bir siren sesine kililtense yüreğim,
Serum lekeli sedyede buluyorum kendimi.
Ne idüğü belirsiz bir yaradan fışkırıyor kan...
Çekin damarlarımı çekin, çıkarın kınından !

Acil kapılarına düşüyorum gök gürültüsüyle.
"Dağılın !" diyorum," Dağılın ha koptu, kopacak..."
Hayat bu, nasıl da pamuk ipliğinde...
Birazdan B Rh pozitif kan aranacak.

Voltalara takılacak gözlerim, ayaklarım ardı sıra.
Voltalar aynı, aynı suratlarda asılı şafak.
Korkak bir iğne kırılacak dişlerimin arasında...
Susturun sirenleri ! Susturun !
Birazdan birisi eks olacak.

Ne zaman bir siren sesi kulaklarımı ağılasa,
Saçlarımdan sürüklenir buluyorum kendimi.
Tırnak uçlarımdan fışkırıyor kan...
Çekin damarlarımı çekin, çıkarın kınından !

Kapılar kapanıyor yüzüme" küçüksün giremezsin !"
Plazma yok, neşter yok, oksijen yok...
Çıkarın maskelerinizi, konuşun ! Gidemezsiniz.
Susmak için bahaneniz yok...

Yaşlarında boğulacak gözlerim, boğazım ardı sıra.
Çarşaflarda kıpırtısız, boğumlu şafaklarım...
Sıkılı dişlerimden tiz naralar çıkacak.
Susturun sirenleri, susturun !
Babam uykuya daldı, hiç uyanmayacak...

Özlem Pala